

Джек Лондон

Къщата на Мапуи

Макар на вид да беше тежка и трудноподвижна, шхуната „Аорай“ лесно се управляваше при лекия ветрец и капитанът я докара съвсем близо и спря чак там, където вълните започваха да влекат към брега. Атолт Хикуеру лежеше ниско във водата; това беше кръг от ситен коралов пясък, широк стотина ярда, с обиколка двадесет мили, който се издигаше от три до пет стъпки над равнището на прилива. По дъното на огромната тиха лагуна имаше много бисерни миди и от палубата на шхуната се виждаше как оттатък тесния пръстен на атола работеха ловците на бисери. Но в лагуната не можеше да влезе дори и търговска шхуна. При попътен вятър катерите успяваха, да проникнат в нея през криволичещия и плитък проток, а шхуните спираха в открито море и изпращаха там само малките си лодки.

От „Аорай“ сръчно спуснаха лодка и в нея скочиха петима-шестима тъмнокожи моряци, голи, само с алени набедрени кърпи. Те хванаха греблата, а на дългото кърмово весло застана младеж, облечен с бели дрехи, по които се познава европейецът в тропиците. Обаче той не беше чистокръвен европейец. Златният полинезийски оттенък личеше под помургавялата от слънцето кожа и изпълваше със златисти отблясъци и пламъчета мекото сияние на сините му очи. Това беше Раул, Александър Раул, най-малкият син на Мари Раул, богатата кварталонка, която притежаваше и се разпореждаше с половин дузина търговски шхуни като „Аорай“. Лодката премина водовъртежа в самото начало на протока, проби си път през кипящото крайбрежно вълнение и навлезе в огледално спокойната лагуна. Младият Раул скочи на белия пясък и се ръкува с висок туземец. Този мъж имаше великолепно гърди и рамена, но остатъкът от дясната му ръка и шръкналата на няколко пръста от месото побеляла от времето кост свидетелстваха за схватка с акула, сложила край на попрището му като ловец на бисери и превърнала го в подлизурко и интригант на дребно.

– Научи ли се, Алек? – бяха първите му думи. – Мапуи намери бисер, и то какъв бисер. Такъв още никога не е бил изваждан на Хикуеру, нито на някой друг от островите Паумоту, нито някъде другаде по света. Купи го. Той е още у него. И помни, че аз пръв ти го казах. Мапуи е глупак и ти ще можеш да го вземеш евтино. Имаш ли тютюн?

Раул се запъти направо по брега към една колиба под панданово дърво. Той беше търговски агент на майка си и имаше задължението да обикаля островите Паумоту и да закупува всичката копра, раковини и бисери, които, можеше да намери.

Младежът беше търговски агент отскоро, това беше втората му

служебна обиколка и тайно много се тревожеше, че му липсва опит в оценяването на бисери. Но когато Мапуи извади пред него своя бисер, Раул успя да потисне изумлението си и да запази равнодушно търговско изражение. Защото бисерът наистина го поразя. Беше колкото гълъбово яйце, безупречно объл и с белота, в която играеха отблясъци от всички багри наоколо. Беше като жив. Раул никога не бе виждал друг като него. Когато Мапуи го сложи на дланта му, той Се изненада от неговата тежест. Това показваше, че бисерът е добър. Младежът внимателно го изследва с джобно увеличително стъкло. По бисера нямаше нито пукнатини, нито петна. Беше удивително чист и на Раул му се стори, че просто ще се стопи в ръцете му и ще изчезне във въздуха. На сянка той меко светеше, сияеше като някаква бледа луна. Беше тъй прозрачнобял, че когато Раул го пусна в чаша вода, не можа веднага да го види. Бисерът бързо потъна направо на дъното и Раул разбра, че тежестта му е превъзходна.

– Е, какво искаш за него? – запита той със сполучливо престорено безразличие.

– Искам. . . – заговори Мапуи, а зад него, оградени сякаш в рамка тъмното му лице, мургавите лица на две жени и едно момиче закимаха одобрително на всичко, което той искаше. Подали напред глави, те горяха от потискано нетърпение, очите им алчно искряха.

– Искам къща – продължи Мапуи. – Тя трябва да има покрив отцинкована ламарина и осмогъглен часовник с топузи. Трябва да бъде тридесет и шест стъпки дълга и да има веранда наоколо. В средата трябва да има голяма стая с кръгла маса сред нея и с осмогъглен часовник с топузи на Стената. Трябва да има четири спални, по две от двете страни на голямата стая, и във всяка спалня трябва да има желязно легло, два стола и умивалник. А зад къщата трябва да има кухня, хубава кухня, с тенджери и тигани, и печка. И ти трябва да построиш тази къща на моя остров, на Факарава.

– Това ли е всичко? – попита с недоверие Раул.

– Трябва да има шевна машина – рече Тefара, жената на Мапуи.

– И да не забравиш осмогъгления часовник с топузите добави Наури, майката на Мапуи.

– Да, това е всичко – каза Мапуи.

Младият Раул прихна да се смее. Смя се дълго и от сърце. Но докато се смееше, тайно решаваше наум аритметична задача. Никога през живота си не бе строил къща и имаше смътна представа за строежите. Докато се смееше, той пресмяташе стойността на пътуването до Таити

за материали, стойността на самите материали, на пътуването обратно до Факарава, разтоварването на тези материали и изграждането на къщата. Щеше да излезе четири хиляди френски долара, ако предвидеше и нещичко в повече за всеки случай... четири хиляди френски долара се равняваха на двадесет хиляди франка. Това беше невъзможно. Откъде можеше да узнае колко струва такъв бисер? Двадесет Хиляди франка бяха много пари, при това трябваше да ги даде майка му.

– Мапуи – каза той, – ти си голям глупак. Определи цена в пари.

Ала Мапуи поклати глава и трите глави зад гърба му се заклатиха заедно с неговата.

– Искам къща – отвърна той. – Тя трябва да бъде тридесет и шест стъпки дълга, да има верадда наоколо...

– Добре, добре – прекъсна го Раул. – Разбрах всичко за твоята къща, но няма да го бъде. Ще ти дам хиляда чилийски долара.

Четирите глави единодушно се заклатиха в знак на мъмрлив отказ.

– И сто чилийски долара в стоки.

– Искам къща – започна Мапуи.

– За какво ти е тази къща? – попита Раул. – Още първият ураган ще я отнесе в морето. Бъди сигурен в това. Капитан Рафи казва, че ей сега може да се извие ураган.

– Ама не и на Факарава – отвърна Мапуи. – Брегът там е по-висок. На този остров може. Всеки ураган може да помете Хикуюеру. Аз искам къща на Факарава. Тя трябва да бъде тридесет и шест стъпки дълга, с веранда наоколо...

И Раул отново изслуша описанието на къщата. Той се мъчи няколко часа да избие от главата на Мапуи мисълта за къщата, но майката и жената на Мапуи и дъщеря му Нгакура го поддържаха в решението му да иска къща. Докато слушаше за двадесети път подробното описание на тази желана къща, Раул видя през отворената врата, че на брега спира втората лодка на шхуната. Моряците останаха на греблата, сякаш за да покажат, че бързат да си отидат. От лодката скочи първият помощник-капитан на „Аораи“, замени няколко думи с едноръкия туземец и забърза към Раул. Внезапно притъмня – черен облак закри слънцето. Раул видя как през лагуната се приближава злокобна бразда, образувана от устрема на вятъра.

– Капитан Рафи казва, че трябва да се махате по дяволите от тука – рече му вместо поздрав помощниккапитанът. – Дори да има раковини, ще трябва да рискуваме и да ги приберем после – това казва той. Барометърът е паднал на двадесет и девет и седем десети.

Поривът на вятъра блъсна пандановото дърво над главите им, профуча между палмите отгатык и с глух трясък запрати на земята няколко зрели кокосови ореха. След това от далечината се зададе дъжд; той наближаваше с рева на бурята, от която водата на лагуната закипя, подгонена на бразди напред. Първите капки рязко затрополиха по листата, когато Раул скочи на крака.

– Хиляда чилийски долара в брой, Мапуи – каза той. – И двеста чилийски долара в стоки.

– Искам къща... – започна туземецът.

– Мапуи! – закрещя Раул, за да надделее рева на вятъра. – Ти си глупак!

Той изскочи от колибата и борейки се с бурята, рамо до рамо с помощниккапитана, закричи по брега към лодката. Тя не се виждаше. Тропическият дъжд се лееше около тях като плътна завеса, тъй че те виждаха само брега под краката си и яростните вълни, които се мятаха от лагуната и захапваха пясъка. Сред пороя се появи някаква фигура. Беше Хуру-Хуру, едноръкият мъж.

– Взе ли бисера? – извика той в ухото на Раул.

– Мапуи е глупак! – кресна му в отговор младежът и в поройния дъжд след миг всеки от тях загуби другия от погледа си.

След половин час, застанал на гледания към морето бряг на атола, Хуру-Хуру видя как вдигаха двете лодки на борда и „Аорай“ насочи нос към открито море. А близо до „Аорай“ видя друга шхуна, току-що донесена от крилете на бурята, да се приближава и да спуска лодка във водата. Той я познаваше. Беше „Орохена“, собственост на Торики, търговеца метис, който сам вършеше работата на търговски агент и сигурно стоеше и сега на кърмата на лодката. Хуру-Хуру се закиска. Знаеше, че Мапуи е длъжник на Торики за стоки, взети още миналата година.

Бурята бе преминала. Жаркото слънце пламтеше, а лагуната пак бе заприличала на огледало. Но въздухът беше лепкав като клей и толкова тежък, че притискаше белите дробове и затрудняваше дишането.

– Чу ли новината, Торики? – попита Хуру-Хуру. – Мапуи намери бисер. Такъв бисер никога не е бил изваждан на Хикуюеру, нито на някой друг от островите Паумоту, нито някъде другаде в целия свят. Мапуи е глупак. Освен това той ти дължи пари. Помни, че аз пръв ти го казах. Имаш ли тютюн?

И Торики се запъти към колибата на Мапуи, която бе направена от трева. Беше властен човек, но същевременно и доста глупав. Той хвърли

небрежен, поглед към чудния бисер – погледна го само за миг – и небрежно го пусна в джоба си.

– Имаш късмет – рече. – Бисерът е хубав. Ще ти отпусна кредит за стоки.

– Аз искам къща – започна съкрушено Мапуи. – Тя трябва да бъде тридесет и шест стъпки. . .

– Тридесет и шест стъпки, баба ти! – отговори му търговецът. – Трябва да си платиш дълговете, ето какво ти трябва. Ти ми дължеше хиляда и двеста чилийски долара. Чудесно; сега вече не ми ги дължиш. Сметката е уредена. Освен това ще ти открия кредит за двеста чилийски долара. Ако успея да продам бисера добре, когато отида в Таити, ще ти увеличи кредита с още сто долара – ще станат триста. Но помни, само ако продам бисера на Добра цена. Може дори да загубя от тая сделка.

Мапуи скръбно скръсти ръце и обори глава. БЯха му отнели бисера. Вместо да получи къща, бе платил дълга си. Нямахше да види нищо срещу бисера.

– Ти си глупак – каза Тефара.

– Ти си глупак – каза Наури, майка му. – Защо му позволи да ти вземе бисера?

– Какво можех да направя? – възрази Мапуи. – Дължах му тези пари. Той знаеше, че имам бисера. Сами чухте, че поиска да го види. Не съм му казал. Някой друг му е казал. А наистина му дължах пари.

– Мапуи е глупак – взе да го дразни Нгакура.

Тя беше на дванадесет години и още нищо не разбираше. Мапуи изля яда си върху нея, като ѝ удари такъв юмрук по ухото, че тя се катурна на земята; в това време Тефара и Наури избухнаха в плач и продължаваха да му натякват, както е присъщо на жените.

Хуру-Хуру, който продължаваше да дебне на брега, видя, че трета позната шхуна спря пред протока, който водеше към атола, и спусна лодка. Това беше „Хира“ – подходящо име, защото шхуната беше собственост на немския евреин Леви, най-големия закупчик на бисери, а Хира, както се знае, е таитянският бог на риболовците и крадците.

– Чу ли новината? – запита Хуру-Хуру, когато Леви, дебел мъж с месести, неправилни черти, стъпи на брега. – Мапуи намери бисер. Такъв бисер никога не е бил изваждан на Хикуюеру, на никой от островите Паумоту, в целия свят. Мапуи е глупак. Продаде го на Торики за хиляда и четиристотин чилийски долара, аз подслушвах отвън и чух. Торики също е глупак. Можеш да го вземеш евтино от него. Помни, че аз пръв ти го казах. Имаш ли тютюн?

– Къде е Торики?

– В къщата на капитан Линч, пие абсент. От цял час е там.

И докато Леви и Торики пиеха абсент и се пазаряха за бисера, Хуру-Хуру подслушваше и чу как сключиха пазарлъка за огромната сума двадесет и пет хиляди франка.

Точно тогава „Орохена“ и „Хира“ се приближиха до брега, започнаха да стрелят с топовете си и отчаяно да сигнализират. Тримата мъже излязоха във тъкмо навреме, за да видят как двете шхуни, подхванати от бурята, която ги наклоняваше ниско над побелялата вода, бързо се обръщат и поемат навътре в морето, прибирайки в движение главните платна и кливерите. После дъждът ги скри от погледа.

– Щом премине бурята, ще се върнат – рече Торики. – Май че ще е по-до бре да се махаме от тука.

– Сигурно барометърът е паднал още повече – каза капитан Линч.

Той беше белобрад морски капитан, твърде стар, за да плава, разбрал, че единственият начин да остане в приятелски отношения със своята астма е да заживее на Хикуеру. Той влезе да погледне барометъра.

– Боже господи! – долетя до тях възклицанието му; те се втурнаха в стаята и заедно с него се вторачиха в стрелката, която показваше двадесет и девет и две десети.

Те пак излязоха, този път, за да огледат тревожно океана и небето. Бурята бе отминала, обаче небето все още беше покрито с облаци. Двете шхуни, а подир тях и третата се виждаха да се носят с всички платна обратно към острова. Вятърът промени посоката си и ги накара да поотпуснат платната, а след още пет минути внезапно налетял порив от противоположна посока ги удари право отпред и хората на брега видяха как на корабите бързат да разхлабят или съвсем да махнат въжетата на предните платна. Бученето на прибойа беше страшно, глухо заплашително – започваше силно вълнение. Страхотна светкавица блесна пред очите им и озари притъмнелия ден, край тях бясно изтрещя гръмотевица.

Торики и Леви се затекоха към лодките си.

Леви се клатушкаше като полудял от страх хипопотам.

Когато изхвъркнаха от протока, двете лодки минаха край навлизащата там лодка от „Аорай“. На кърмата стоеше Раул и подвикваше на гребците. Безсилен да прогони от ума си мисълта за бисера, той се връщаше да се съгласи с исканата от Мапуи цена – построяването на къща. Младежът слезе на брега при такъв яростен пристъп на гръмотевичната буря, че се сблъска с Хуру-Хуру, преди да може да го види. – Закъсна – кресна Хуру-Хуру. – Мапуи го продаде на Торики за хиляда и

четиристотин чилийски долара, а Тори го продаде на Леви за двадесет и пет хиляди франка. Леви пък ще го продаде във Франция за сто хиляди франка. Имаш ли тютюн? На Раул му олекна. Тревогите за бисера свършиха. Нямахше защо да се безпокои повече, макар да не бе получил бисера. Но не повярва на Хуру-Хуру. Можеше да допусне, че Мапуи го е продал за хиляда и четиристотин чилийски долара, обаче това, че Леви, който разбираше от бисери, бе платил двадесет и пет хиляди франка, беше прекалено. Раул реши да разпита капитан Линч, но когато влезе в дома на престарелия моряк, намери го вторачен в барометъра. – Колко показва според теб? – тревожно го запита капитан Линч, избърса очилата си и отново се втрени в уреда.

– Двадесет и девет и една десета – каза Раул. – Никога досега не съм го виждал да пада толкова ниско.

– Нищо чудно! – изсумтя капитанът. – Петдесет години и като хлапе, и като мъж съм плавал по всички морета и никога досега не съм виждал барометър да пада толкова ниско. Слушай!

Те се смълчаха за миг; приборят тътнеше и разтърсваше къщата. После и двамата излязоха. Бурята беше преминала. Видяха „Аораи“, спряла на завет на около миля от брега, да се вдига и лудо да се мята върху огромни вълни, които във величествено шествие се носеха от североизток и свирепо налитаха върху кораловия бряг. Един моряк от лодката посочи устието на протока и поклати глава. Раул погледна натам и видя бял хаос от кипяща пяна.

– Май че ще остана да спя при вас, капитане – рече той; след това се обърна към моряка и му заповяда да изтегли лодката на брега и да намери подслон за себе си и за своите другари.

– Точно двадесет и девет – съобщи капитан Линч, който бе отишъл да погледне още веднъж барометъра и сега се връщаше със стол в ръка.

Старецът седна и се загледа в развилнялото се море. Слънцето се показва иззад облаците, денят стана още по-задушен, нищо не нарушаваше мъртвото затишие. Вълните продължаваха да стават все по-високи.

– Откъде се вземат тези вълни, не мога да разбера – промърмори с раздражение Раул. – Няма никакъв вятър, а погледнете, вижте ей онази там!

Дълга няколко мили, понесла товар от десетки хиляди тона, вълната се стовари върху крехкия атол и той се разтърси като от земетресение. Капитан Линч се стресна.

– Боже! – възкликна той, понадигна се от стола и отново се отпусна.

– А няма никакъв вятър – повтори Раул. – Щях да разбера, ако имаше вятър.

– Скоро ще има и вятър, недей се тревожи за него – мрачно му отговори старецът.

Двамата мъже се смълчаха. По кожата им падаха в безброй мънички капчици, които образуваха мокри петънца, те на свой ред се сливаха в струйки, които се стичаха на земята. И двамата се задъхваха, при което усилията на стареца бяха особено болезнени. Една вълна заля брега, близна дънерите на кокосовите палми и се разби току в краката им.

– Къде, къде над точката на най-високия прилив – забеляза капитан Линч, – а пък аз живея тук от единадесет години. – Той погледна часовника си. – Три часът:

Край тях печално минаха мъж и жена, последвани от пъстра върволица дечурлига и кучета, спряха отвъд къщата и след дълго колебание седнаха на пясъка. Подир няколко минути от противоположна посока се зададе друго семейство; мъжете и жените носеха най-различна покъщнина. И скоро около къщата на капитана се насъбраха неколкостотин души от двата пола и от всички възрасти. Той викна на една от ново-дошлите, жена с кърмаче на ръце, и тя му отговори, че къщата ѝ токущо била отнесена в лагуната.

Това беше най-високата точка на сушата, за мили и мили наоколо, но на много места огромните вълни вече свободно прехвърляха и от двете страни тесния пръстен на атола и се разливаха в лагуната. Пръстенът на атола имаше двадесет мили обиколка и никъде не надминаваше триста стъпки ширина. Ловът на бисери беше в разгара си и тука се бяха събрали туземци от всички околни острови, дори чак от Таити.

– Тук има хиляда и двеста души мъже, жени и деца – каза капитан Линч. – Интересно, колко ли ще има утре сутрин.

– Но защо не духа вятър? Това искам да зная – обади се Раул.

– Не се безпокой, млади човече, не се безпокой; тепърва ще има да патиш.

Капитан Линч още не бе доизрекъл думите си и грамадна водна маса връхлетя върху атола. Морската вода за кипя около тях и се вдигна на три инча под столовете. Тих стон на страх се изтръгна от много жени. Стиснали ръце, децата не сваляха очи от исполинските талази и жално плачеха. Кокошки и котки разтревожено заджапаха във водата и сякаш се бяха наговорили – с летене и катерене потърсиха убежище на покрива на капитановата къща. Един паумотанец се изкачи на кокосова палма с кошница новородени кученца и на двадесет стъпки над земята върза

кошницата за дървото. Майката със скимтене и джафкане остана да се боричка долу с водата.

А слънцето блестеше все така ярко и мъртвото затишие продължаваше. Те седяха и наблюдаваха вълнението и лудото подмятане на „Аорай“. Капитан Линч бе впил поглед във връхлитащите огромни водни планини, но накрая не можа да изтърпи да ги гледа повече. Той закри лицето си с ръце, за да не ги вижда; после влезе в къщата.

– Двадесет и осем и шест десети – тихо рече той, когато се върна.

В ръката си носеше кълбо тънко въже. Наряза го на парчета по дванадесет стъпки, даде едно на Раул, едно задържа за себе си, а останалите даде на жените и ги посъветва да си изберат по някое дърво и да се качат на него. Лек ветрец полъхна от североизток и като усети неговия повей по бузата си, Раул сякаш се ободри. Той видя „Аорай“ да опъва платна и да се отправя към морето и съжали, че не беше на шхуната. Тя поне щеше да избяга, пък колкото за атола... Една вълна прехвърли брега и за малко не повали, млади деца; тогава той си избра дърво. След това се сети за барометъра и изтича пак в къщата. На вратата се сблъска със запътилия се също натам капитан Линч и двамата влязоха заедно.

– Двадесет и осем и две десети – промълви старият моряк. – Скоро тук ще бъде истински ад., Какво беше това?

Въздухът като че ли се изпълни с някакъв устрем. Къщата се люшна и затрепера и те чуха мощно бучене. Прозорците затракаха. Две стъкла се счупиха; вятърът нахълта в стаята и ги удари с такава сила, че всички залитнаха. Срещуположната врата се хлопна и бравата се изкърти. Бялата дръжка се строши на парчета на пода. Стените на стаята се издуха като балон, внезапно напълнен с газ. После се разнесе нов бумтеж, който приличаше на топовна стрелба, и гребенът на нова вълна се разби в стената на къщата. Капитан Линч погледна часовника си. Беше четири часът. Той облече куртката от дебело синьо сукно, откачи барометъра и го мушна в дълбокия си джоб. Друга вълна с тежък тътен се удари в къщата и леката постройка се наклони, завъртя се на основите си и хлътна; подът се изкриви под ъгъл от десет градуса.

Раул излезе пръв. Вятърът го подхвана, завъртя го и го понесе. Той забеляза, че сега духаше от изток. С голямо усилие младежът се хвърли на пясъка, сви се и успя да се задържи на едно място. Капитан Линч, подхванат като някаква сламчица, се строполи отгоре му. Двама моряци от „Аорай“ се отделиха от кокосовата палма, в която се бяха вкопчили, и им се притекоха на помощ, като се навеждаха срещу вятъра под най-невероятни ъгли, бореха се и на всяка стъпка забиваха пръсти в земята.

Ставите на стареца бяха сковани и той не можеше да се катери, затова моряците снадиха няколко парчета въже, затеглиха го нагоре по дънера, като го издигаха с по няколко стъпки при всяко дръпване, и най-сетне успяха да го вържат за върха на дървото, на петдесет стъпки от земята. Раул се върза със своето парче въже ниско за едно съседно дърво и остана там да гледа. Вятърът беше страхотен. Младежът не бе и снувал, че може да има толкова силен вятър. Една вълна се прехвърли през атола и преди да се оттече в лагуната, измокри Раул до колене. Слънцето се бе скрило, настъпи оловен полумрак. Няколко капки дъжд удариха косо младежа. Те връхлетяха със силата на оловни сачми. Бузите му пламнаха от болката, смъдящите очи неволно се напълниха със сълзи. Неколкостотин туземци се бяха приютили по дърветата и в друг случай Раул би се смял на купчинките хора, увиснали като гроздове по върховете. Сетне, с гъвкавостта на истински таитянин, той се сви в кръста, обхвана дънера на дървото с ръце, опря ходила на ствола и се покатери нагоре. На върха намери две жени, две деца и един мъж. Малко момиченце притискаше в прегръдките си котка.

Кацнал високо на палмата, младежът махна с ръка на капитан Линч и сърцатият старец му махна в отговор. Небето ужаси Раул. То се бе снишило съвсем – просто като че ли висеше над главата му – и от оловносиво бе станало черно. Много от хората бяха още на земята, струпани около дърветата, вкопчили се в дънерите им. Няколко такива купчинки се молеха, а сред една от тях мормонски мисионер призоваваше бога. До слуха на Раул долетя зловещ звук, ритмичен, едва доловим, като цвърчене на далечен щурец, който трая само миг, но този миг събуди у него смътна мисъл за рая и за небесна музика. Младежът се огледа и видя в подножието на друго дърво голям грозд хора, които се държаха с въжета и един за друг. Видя, че главите им се поклащат ритмично, а устните им помръдват. Никакъв звук не стигаше до него, но Раул разбра, че петя църковни песни.

А вятърът продължаваше да се усилва. Младежът не можеше да измисли начин да измери силата му, защото тя отдавна бе надхвърлила всичките му представи за вятър; въпреки това нещо му подсказваше, че вихърът бе станал още по-стихийен. Недалече едно дърво рухна изкоренено и тръшна своя товар от човешки същества на земята. Една вълна помете тясната ивица земя и те изчезнаха. Всичко ставаше много бързо. На фона на кипящата бяла пяна в лагуната Раул видя кафяво рамо и черна глава. В следващия миг и те се изгубиха. Други дървета се превиваха, падаха и се кръстосаха, сякаш бяха клечки кибрит. Раул бе изумен от

силата на вятъра. Неговото дърво също застрашително се клатеше, една от жените ридаше и притискаше към себе си момиченцето, а то все още стискаше котката.

Мъжът, който държеше другото дете, докосна ръката на Раул и му посочи нещо долу. Младежът погледна и видя мормонската черква да се люшка като пияна на стотина стъпки от тях. Тя беше изтръгната от корен и вятърът и вълните я носеха и блъскаха към лагуната. Страхотна водна стена я подхвана, преобърна и блъсна в петшест кокосови палми. Гроздовете от увиснали хора се посипаха като зрели кокосови орехи. Вълната се оттече и те останаха на земята; някои лежах неподвижно, други се превиваха и гърчеха. Кой знае защо, те му напомнях мравки. Раул не беше поразен. Беше се издигнал над границите на ужаса. Когато следващата вълна очисти пясъка от човешките останки, той прие това като нещо напълно естествено. Трета вълна, по-исполинска от всички, които бе видял досега, метна черквата в лагуната и тя отплава в мрака по посока на вятъра, полупотънала, напомняща Ноевия ковчег.

Раул потърси с поглед къщата на капитан Линч и с изненада откри, че е изчезнала. Да, всичко ставаше много бързо. Той забеляза, че много от оцелелите хора бяха слезли от дърветата на земята. Вятърът се бе засилил още повече. Това личеше и по дървото, на което седеше. То вече не се клатеше, нито се огъваше. Беше почти неподвижно, превито от вятъра под непроменящ се ъгъл, и само трептеше. Но от това трептене на Раул му се гадеше. То напомняше трептенето на камертон или езичето на звънче. Лошото беше честотата на трептенията. Макар да се държеше на корените си, дървото нямаше да устои дълго на напора. Щеше да се счупи.

Едно дърво се бе пречупило вече. Раул не бе го видял как се пречупи, но пред очите му беше остатъкът – дънер, прекръшен на половината разстояние до върха. Човек не можеше да разбере какво става, ако не го видеше. Трясъкът от сгромолясането на дърветата и горестните човешки ридания се губеха в ширещия се мощен тътен. Когато стана нещастиято, младежът случайно бе погледнал към капитан Линч. Той видя как стволът на дървото се пречупи през средата и беззвучно се раздели. Върхът на дървото заедно с трима моряци от „Аоран“ и със стария капитан се понесе над лагуната. Той не падна на земята, а полетя във въздуха като сламка. Раул проследи неговия полет на стотина крачки, докато капитанът се удари във водата. Младежът напрегна зрението си и беше сигурен, че видя капитан Линч да му маха за сбогом.

Раул реши да не чака повече. Той побутна туземеца и му направи

знаци да слезе на земята. Мъжът се съгласи, обаче жените се бяха сковали от ужас, затова той предпочете да остане при тях. Раул праметна въжето около дървото и се плъзна надолу. Поток солена вода мина над главата му. Младежът притаи дъх и отчаяно се вкопчи във въжето. Водата се оттече и заслонен от дънера, той отново пое дъх. Върза въжето по-здраво и в същия миг отгоре му връхлетя нова вълна. Една от жените се плъзна при него, но мъжът остана при другата жена, двете деца и котката.

Търговският агент бе забелязал, че хората, притискащи се в подножието на другите дървета, постоянно оредяваха. Сега виждаше как става това наоколо. Трябваше да употреби цялата си сила, за да се задържи, а жената, която бе слязла при него, все повече губеше сили. Щом поредната вълна отминеше, той най-напред се изненадваше, че е още до дървото, а после се изненадваше, че и жената е все още там. Най-сетне след една такава вълна видя, че е сам. Погледна нагоре. Върхът на дървото също бе изчезнал. На половината от предишната височина трептеше пречупеният край на ствола. Раул беше спасен. Корените все още крепяха дървото, но то се бе освободило от напора на вятъра. Той се заизкачва нагоре. Беше толкова отслабнал, че се катереше бавно, заливан от прииждащите вълни, докато най-после се издигна над тях. Тогава се върза за дънера и събра сили да посрещне нощта и всичко друго, което можеше да го сполети.

Чувствуваше се много самотен в тъмнината. От време на време му се струваше, че е настъпил краят на света и той е последният жив човек. А вятърът все се усилваше. Усилваше се с всеки час. Когато според пресмятанията му беше около единадесет часът, вятърът стана непоносим. Това беше страхотно, чудовищно нещо, някаква беснееща хала, някаква стена, която помиташе всичко, отминаваше и отново налиташе, помиташе и отминаваше – една стена без край. Струваше му се, че е станал лек и ефирен; че сам той се движи, а всичко друго е неподвижно; че нещо го носи с невъобразима скорост през безкрайна плътна среда. Вятърът не беше вече движещ се въздух. Той бе станал осезаем като вода или живак. Раул изпитваше чувството, че може да пхне ръката си в него и да го къса на парчета, както се къса месо от заклан бик; че може да се вкопчи във въздуха и да се притисне към него, както човек може да се притисне към повърхността на скала.

Вятърът го задушаваше. Раул не можеше да се обърне с лице към него и да диша, защото въздухът нахълтваше през устата и ноздрите и издуваше белите му дробове като мехури. В такива мигове му се

струваше, че тялото му е натъпкано и набъбнало от суха пръст. Можеше да диша само като притиснеше устни към дънера на дървото. Изтощаваше го и този непрекъснат устрем на вятъра. Тялото и умът му отмаляваха. Младежът вече не гледаше, не мислеше, той беше в полусъзнание. Целият му разум се беше съсредоточил само в една мисъл: „Ето какво е ураган!“ На моменти тази единствена мисъл упорито му се натрапваше. Тя приличаше на мъждукащо огънче, което припламва от време на време. Час по час тя го изтръгваше от обхваналото го вцепенение: „Ето какво е ураган!“ След това той отново изпадаше във вцепенение.

Силата на урагана трая от единадесет часа вечерта до три сутринта, а дървото, в което се бяха вкопчили Мапуи и неговите жени, се пречупи в единадесет. Мапуи се издигна на повърхността на лагуната, все още стиснал в ръце дъщеря си Нгакура. Само островитянин от Южните морета можеше да остане жив в такава яростна стихия. Пандановото дърво, за което се беше вързал, се преобръщаше в кипящата пяна; единствено благодарение на това, че ту се хващаше за него и изчакваше, ту бързо местеше ръцете си, той успяваше да извади на повърхността своята глава и главата на Нгакура на достатъчно чести промеждутъци, за да могат да поемат дъх. Но това беше повече вода, отколкото въздух – летящи пръски от вълните и дъжда, който се лееше на почти хоризонтални струи. До отсрещния бряг на лагуната имаше десет мили. Мятащи се дънери, дъски, остатъци от лодки и развалини на къщи убиваха девет от всеки десет нещастници, останали живи след преминаването на лагуната. Ураганът ги хвърляше полуудавени, изнемошели в този беснеещ купел на стихииите и ги смазваше в безформена кървава пихтия. Но Мапуи имаше късмет. На него му бе съдено да бъде десетият човек; така му отреди прищявката на съдбата. Изскочи на пясъка с двадесетина кървящи рани. Лявата ръка на Нгакура беше счупена, пръстите на дясната бяха смазани; едната буза и челото бяха раздрани до костта. Той се докопа до едно оцеляло дърво и се хвана за него, без да пусне момичето. хриптеше от недостиг на въздух; водите на лагуната го заливаха до колената, а понякога и до кръста.. В три часа сутринта гръбнакът на урагана се пречупи. Към пет вече духаше само силен вятър и нищо повече. А към шест настъпи пълно затишие и грейна слънце. Морето се бе укротило. В кипящите още води на края на лагуната Мапуи виждаше разкъсаните тела на онези, които не бяха успели да стигнат до сушата. Без съмнение Дефара на Мапуи беше между тях. Той тръгна по брега да ги търси между труповете и откри жена си, просната наполовина в водата, наполовина на пясъка. Мапуи седна и заплака, като издаваше резки животински

звуци, с каквито първобитните хора изразяват скръбта си. Жената с мъка се размърда и изстена. Мапуи се вгледа. Тя не само че беше жива, но беше и съвсем здрава. Тефара просто спеше. И тя бе имала късмета на всеки десети човек.

От хиляда и двеста души миналата вечер бяха; оцелели само триста. Мормонският мисионер и един жандарм извършиха преброяването. Лагуната беше задръстена с трупове. Не бе останала нито една колиба. На целия атол нямаше камък върху камък. Бяха се запазили само по една на всеки петдесет кокосови палми, но и те бяха в жалко състояние и на никоя от тях не бе останал нито един орех. Нямаше вода за пиене. Плитките кладенци, в които се събираше дъждовната вода от повърхността, се бяха напълнили със сол. От лагуната измъкнаха няколко чувала мокро брашно. Спасилите се изрязваха сърцевината на повалените кокосови палми и я ядяха. Тук-там се вмъкваша в малки, изровени в пясъка дупки, покрити с остатъци от тенекиени покриви. Мисионерът направи груб дестилатор, но с него не можеше да превари вода за триста души. Към края на втория ден, когато се къпеше, Раул усети, че жаждата му донякъде се е уталожила. Той каза това на другите и скоро човек можеше да види триста души мъже, жени и деца, нагазили до шия в лагуната, да се мъчат да попият вода през кожата си. Труповете на другарите им плуваха около тях, те стъпваха по телата, които още лежаха на дъното, на третия ден хората погребяха загиналите и зачакаха, спасителните параходи.

През това време Наури, която ураганът бе откъснал от семейството и бе повлякъл в друга посока, изживяваше друго приключение. Тя се вкопчи в една намерена рендосана дъска, която разраняваше и жулеше тялото ѝ и забиваше в него безбройни трески, а бурята я прехвърли през атола и отнесе в открито море. Тука, блъскана от невъобразими водни планини, тя изпусна дъската. Наури беше стара, към шестдесетгодишна жена, но беше родена на островите Паумоту и дял живот бе виждала пред очите си това море. Както плуваше в мрака, както се давеше, задушаваше и мъчеше да поеме малко въздух, един кокосов орех силно я удари по рамото. В същия миг тя реши какво да прави и сграбчи ореха. В течение на един час старицата събра още седем ореха. Вързани заедно, те образуваха спасителен пояс, който ѝ запази живота, макар че в същото време заплашваше да я смаже на пихтия. Наури беше дебела жена и скоро цяла се покри със синини; но тя бе преживяла доста урагани, затова се помоли на своя бог на акулите да я опази от тях и зачака стихването на вятъра. Обаче към три часа старицата така се бе вдървила, че не

усети края на бурята. Не усети и настъпването на мъртвото затишие в шест часа. Стресна се и дойде на себе си едва когато морето я изхвърли на пясъка. Тя заби в него изподраните си и окървавени ръце и крака и запълзя, борейки се с дърпащите я назад вълни, докато излезе от техния обсег.

Наури знаеше къде е Тази земя, не можеше да бъде нищо друго освен мъничкото островче Такоко-га. Там нямаше лагуна. Никой не живееше на него. До Хикуеру имаше петнадесет мили. Наури не можеше да види Хикуеру, но знаеше, че той лежи на юг. Дните минаваха и тя поддържаше живота си с кокосовите орехи, които я бяха задържали над водата. Те я снабдяваха и с питие, и с храна. Обаче Наури не пиеше, колкото ѝ се искаше, нито ядеше до насита. Избавлението беше съмнително. Тя видя на хоризонта пушека на спасителните параходи, но можеше ли да се надява, че някой от тях ще дойде до самотния, безлюден Такокота.

Отначало я измъчваха много трупове. Морето упорито ги изхвърляше на нейната ивица пясък и тя също тъй упорито, напрегнала всички сили, ги блъскаше обратно в морето, където акулите ги разкъсваха и поглъщаха. Когато силите ѝ изневериха и телата на мъртвците накинчиха брега на нейния остров с всяваща ужас огърлица, старицата се дръпна колкото може по-далече от тях, но Такокота беше една педя земя.

На десетия ден се свърши и последният ѝ кокосов орех и тя започна да се измъчва от жажда. Наури, се затътри по пясъка и затърси други орехи. Чудно ѝ се виждаше, че по водата плуват толкова много трулове, а няма орехи. Положително по морето плуваха повече кокосови орехи, отколкото мъртвци! Най-после старицата се отчая и се просна от изтощение. Дошъл бе краят. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да чака смъртта.

Когато се опомни от обзелия я унес, Наури бавно си даде сметка, че се е втреничила в кичур жълточервеникава коса на главата на някакъв труп. Вълните ту мятаха удавника към нея, ту го дърпаха назад. Трупът се обърна и Наури видя, че той няма лице. И все пак имаше нещо познато в този кичур жълточервеникава коса. Мина един час. Старицата не се мъчеше да познае удавника. Тя чакаше смъртта и за нея нямаше никакво значение кой може да е бил по-рано този страшен труп.

Но когато часът изтече, Наури бавно се надигна и се загледа в мъртвеца. Една по-голяма вълна го бе изхвърлила извън обсега на по-малките. Да, тя беше права, този кичур червена коса можеше да принадлежи само на един човек от островите Пау-моту. Това беше Леви,

немският евреин, човекът, който купи бисера и го отнесе с „Хира“. Е, едно нещо беше съвсем ясно: „Хира“ е загинала. Богът на риболовците и крадците, комуто се кланяше този търговец на бисери, бе стоварил гнева си върху самия него.

Наури припъзля до мъртвеца. Вълните бяха раздрали ризата му и тя видя широкия кожен пояс за пари на кръста. Старицата затаи дъх и задърпа катарамите. Те се откопчаха по-лесно, отколкото очакваше и тя бързо запъзля по пясъка настрана от трупа и повлече пояса след себе си. Наури се залови да разкопчава едно подир друго джобчетата му, но всичките бяха празни. Къде ли можеше да го е сложил? Намери го в най-крайното джобче – първия и единствен бисер, купен от търговеца при тази обиколка. Пропъзля още няколко крачки, за да се отърве от вонята на пояса, и разгледа бисера. Беше същият, който Мапуи беше намерил, а Торики му бе отнел. Старата жена опита с ръка тежестта му и галювно го затъркаля напредназад по дланта си. Но тя не виждаше красотата му. Вместо нея Наури виждаше къщата, която Мапуи, Тефара и самата тя така грижливо бяха изградили в своето въображение. Щом погледнеше бисера, виждаше къщата с всичките ѝ подробности, включително и осмоъгълния часовник с топузи на стената. Заради това си струваше да поживее.

Тя откъсна парче от своето аху и върза здраво бисера на шията си. След това с пъшкане и стонове старицата тръгна да обикаля брега, твърдо решила да намери кокосови орехи. Скоро намери един, а когато се поогледа, видя и втори. Счупи единия, изпи миришещия на мухъл сок и изяде до последна хапка сърцевината. След малко се натъкна на разбито кану. Скобата за греблото липсваше, но Наури не губеше надежда и преди да настъпи нощта, намери и нея. Всяка находка беше знамение. Този бисер беше талисман. Късно следобед тя видя, че над водата плава дървен сандък. Като го измъкваше на брега, нещо затрака и тя намери в него десет кутии лакерда. Наури заудря една от тях о лодката. Кутията се проби и тя изсмука соса. След това няколко часа се мъчи да изкара рибата, като продължаваше да чука кутията и да вади от нея залък по залък.

Още осем дена Наури чака помощ. В това време прикрепил скобата на лодката, като използва вместо въже всички влакна от кокосови орехи, които можа да намери, както и сетните остатъци от своето аху. Лодката беше много напукана, а Наури нямаше с какво да запуши пукнатините, но си направи от кокосови черупки черпак за изхвърляне на водата и го сложи в кануто. Най-трудно ѝ беше да си направи гребло. С

парче тенекия тя отрязва до самата кожа цялата си коса. От нея оплете връв и с тази връв върза три стъпки дълга дръжка от метла за една дъска от консервения сандък. А със зъби изгриза клинове, с които заклеши връвта.

На осемнадесетия ден в полунощ Наури изведе кануто през прибойа и потегли към Хикуеру. Беше стара. Лишенията бяха стопили нейните тлъстини и сега бе останала, кажи-речи, само кожа и кости и няколко жилави мускула. Кануто беше голямо и би трябвало да има трима здрави гребци. Ала Наури го караше сама, с някакво жалко подобие на гребло. Отгоре на това лодката течеше толкова много, че една трета от времето отиваше за изгребване на водата. Когато съвсем се развидели, Наури напразно потърси с поглед Хикуеру. Зад нея Такокота бе потънал в далечината. Слънцето жареше голото й тяло и я караше да се поти. Оставаха й още две кутии лакерда; през деня тя ги проби и изпи цялата течност. Не можеше да губи време да вади рибата. Течението я отнасяше на запад, но дали напредваше и на юг – не знаеше.

Рано следобед, застанала права в кануто, Наури зърна Хикуеру. Безбройните му кокосови палми бяха изчезнали. Пред погледа й стърчаха само тук-там, на големи разстояния едно от друго, пречупени стволове на дървета. Тази гледка я ободри. Беше по-близо, отколкото предполагаше. Течението я отнасяше на запад. Наури се бореше с него и продължаваше да гребе. Кличетата, с които бе заклешила връвта на греблото, се разхлабваха и доста начесто старицата губеше по много време да ги затяга. Освен това трябваше и да изгребва водата. След всеки два часа гребане трябваше цял час да изхвърля водата. И непрекъснато се отклоняваше на запад.

Към залез Хикуеру лежеше на три мили югозападно от нея. Имаше пълнолуние; към осем часа сушата бе на две мили източно. Наури се бори още един час, но сушата оставаше все тъй далече. Попаднала бе в най-силното течение, кануто беше твърде голямо, греблото – съвсем негодно; премного време и енергия хабеше за изгребване на водата. Освен това беше много изтощена и все повече губеше сили. Въпреки усилията й кануто все се отклоняваше на запад.

Наури прошепна молитва към бога на акулите, скочи от ладията и заплува. Водата я освежи и кануто скоро остана далеч зад гърба и. След един час сушата беше значително по-близо. Но изведнъж я обзе ужас. Право пред нея, на по-малко от двадесет стъпки, голяма перка разсече водата. Старата жена продължи неотклонно да плува към нея, а перката се плъзна бавно настрана, изви надясно и описа кръг около Наури.

Старицата не я изпускате от поглед и плуваше напред. Щом перката изчезнеше, тя се обръщаше по очи и се заглеждаше във водата. Щом перката се появеше отново, Наури започваше пак да плува. Чудовището беше мързеливо – това беше ясно. Без съмнение бе имало достатъчна храна след урагана. Наури знаеше, че ако е гладно, няма да се поколебае и ще се нахвърли върху нея. Беше петнадесет стъпки дълго и с едно захапване – Наури знаеше това – можеше да я разкъса на две.

Но тя нямаше време да мисли за хищника. И да плуваше, и да не плуваше, течението все я влечеше настрана от сушата. Мина половин час и акулата стана по-смела. Разбрала, че старицата не представлява опасност, тя започна да стеснява кръговете, да идва по-близо и дръзко я заглеждаше, когато се плъзгаше край нея. Наури беше сигурна, че рано или късно акулата ще събере достатъчно смелост да се хвърли върху нея. И реши да действа първа. Съзнаваше, че това е отчаяна постъпка. Беше стара, сама в морето, изтощена от гладуване и лишения; въпреки всичко трябваше да изпревари този морски тигър и да го нападне първа. Старицата продължаваше да плува и да изчаква удобен миг. Най-после акулата бавно мина само на осем стъпки от нея. Наури се спусна неочаквано към хищника, сякаш искаше да го нападне. Той бясно плесна с опашка, хукна да бяга, закачи старата с грапавата си кожа и одра ръката ѝ от лакътя до рамото. Плуваше бързо, във все по-широки кръгове, и най-сетне изчезна.

В изкопана в пясъка дупка, покрита с парчета, покривна ламарина, лежаха Мапуи и Тефара и се караха.

– Ако беше направил, както ти казвах – за хиляден път се нахвърляше върху него Тефара, – ако беше скрил бисера и не беше разправял на никого., сега щеше да го имаш.

– Нали Хуру-Хуру беше до мене, когато отворих раковината... не ти ли го казах вече много, много и много пъти?

– А сега няма да си имаме къща. Раул ми рече днес, че ако ти не си бил продал бисера на Торики...

– Не съм му го продавал. Торики ме ограби.

– ... че ако не си бил продал бисера, той щял да ти даде пет хиляди френски долара, което прави десет хиляди чилийски долара.

– Говорил е с майка си – обясни Мапуи. – Тя разбира от бисери.

– А сега бисертът е загубен – изплака Тефара.

– С него се изплатих на Торики. Все едно, че съм взел хиляда и двеста долара.

– Торики е умрял – извика жена му. – Никой, не е чул нито дума за

неговата шхуна. Тя е потънала като „Аорай“ и „Хира“. Ще ти плати ли Торики тристата долара, които беше обещал. Не, защото Торики е умрял. Ако не бе намерил бисера, щеше ли сега да дължиш на Торики хиляда и двеста долара? Не, защото Торики е умрял, а на мъртвец не можеш да платиш.

– Но Леви не е платил на Торики – забеляза. Мапуи. – Дал му е само парче хартия, срещу което щели да му дадат парите в Папееете; а сега Леви е умрял и не може да плати; и Торики е мъртъв, и хартията е загинала с него, а бисерът е загинал с Леви. Ти си права, Тефара. Загубих бисера и не получих нищо за него. Хайде сега да спим.

Изведнъж той вдигна ръка и се ослуша. Отвън долиташе звук, сякаш някой дишаше тежко и мъчително. Нечия ръка опипваше рогозката, която служеше за врата.

– Кой е? – извика Мапуи.

– Наури – отговори отвън един глас. – Можете ли ми каза къде е моят син Мапуи?

Тефара изпищя и се хвана за ръката на мъжа си.

– Призрак! – избъбра тя. – Призрак!

Мапуи прежълтя. Той се притисна страхливо към жена си.

– Добра жено – заговори Мапуи със заекване, като се мъчеше да преправи гласа си, – познавам добре сина ти. Той живее на източната страна на лагуната.

Отвън се чу въздишка. Мапуи почувствува облекчение. Излъгал бе призрака.

– А откъде идваш, добра жено? – запита той.

– От морето – прозвуча печалният отговор.

– Знаех си аз! Знаех си! – записка Тефара и се заклати назад-напред.

– Откога Тефара спи в чужда къща? – запита гласът на Наури пред рогозката.

Мапуи изгледа уплашено и укорно жена си. Гласът ѝ ги бе издал.

– И откога Мапуи, моят син, се е отрекъл от старата си майка? – продължаваше гласът.

– Не, не, не съм... Мапуи не се е отрекъл от тебе – провикна се той. – Аз не съм Мапуи. Той е на източния край на лагуната, та нали ти казах!

Наури седна на постилките и се разплака. Рогозката започна да се клати.

– Какво правиш? – попита Мапуи.

– Влизам вътре – рече гласът на Наури.

Единият край на рогозката се повдигна. Тефара се помъчи да се скрие под одеялото, но Мапуи се държеше за нея. Трябваше да се държи за нещо. Дърпайки се един друг, разтреперани, с тракащи зъби, и двамата гледаха опулено повдигащата се рогозка. И видяха Наури, от която струеше морска вода, без аху, да пропълзява вътре. Те се претърколиха по-далеч от нея и се сбиха за одеялото на Нгагура, с което искаха да си покрият главите.

– Би могъл да дадеш на старата си майка една глътка вода – каза жалостиво призракът.

– Дай й вода! – заповяда с разтреперан глас Тефара.

– Дай й вода! – Мапуи прехвърли заповедта върху Нгагура.

И двамата изритаха Нгагура изпод одеялото. След миг Мапуи надзърна и видя, че призракът пие вода. Когато призракът протегна трепещата си ръка и я сложи върху неговата, той усети тежестта ѝ и се увери, че това не е призрак. Тогава Мапуи се измъкна изпод завивките, повлякъл и Тефара, а след няколко минути и тримата слушаха разказа на Наури. Когато старицата им разправи за Леви и сложи бисера в ръката на снаха си, дори Тефара призна, че свежърва ѝ не е привидение.

– Утре сутрин – рече Тефара – ще продадеш бисера на Раул за пет хиляди френски долара.

– Ами къщата? – възрази Наури.

– Той ще построи къщата – отвърна Тефара. – Казва, че щяла да струва четири хиляди френски долара. Освен това ще ни открие кредит за хиляда френски долара, което прави две хиляди чилийски.

– И тя ще бъде тридесет и шест стъпки дълга? – запита Наури.

– Да – отговори Мапуи, – тридесет и шест стъпки.

– И в средната стая ще има осмогълен часовник с топузи?

– Да, и кръгла маса също.

– Дай ми тогава нещо да ям, че съм гладна – каза със задоволство Наури. – След това ще спим, защото съм уморена. А пък утре ще си поприказваме още за къщата, преди да продадем бисера. По-добре ще е да вземем хилядата френски долара в брой. Винаги е по-изгодно да имаш парите, отколкото да купуваш на кредит от търговците.

КРАЙ

Jack London
The House of Mapuhi, 1908

Източник: <http://dubina.dir.bg>
Сканиране и обработка: Сергей Дубина, 30 април 2003

Публикация:

Джек Лондон, Разкази и новели
Книгоиздателство „ГЕОРГИ БАКАЛОВ“, ВАРНА, 1987
Анелия Бошнакова, Сидер Флорин, преводачи, 1987
Борис Дамянов, Желяз Янков, Сидер Флорин, Тодор Вълчев, преводачи, 1963

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2229>]